

ikke kan være blind for, at der netop i den sidste Tid opstaa nye Opgaver for Diplomativæsenet, som man maa hilse med den største Glæde, og hvorom man maa sige, at disse Opgaver ville vi have løst paa bedst mulig Maade. Derfor ville vi ogsaa være villige til at ofre noget derpaa. Den ærede sidste Taler og jeg have begge en lille Have, som vi glæde os ved, og hvor vi gaa nu i Foraarsstiden og se det grønne piple frem af Jorden, og vi glæde os til, at det skal sætte smukke Blomster og senere bære søde Frugter. Akkurat paa samme Maade er det i Verdenspolitikken i vore Dage. Der er ved at danne sig en international Ret. Det er en af de største og glædeligste Begivenheder i hele Menneskehedens Historie, at man nu netop i de senere Aar, siden den russiske Kejser gav det første Stød til Oprettelsen af Domstolen i Haag, ser den internationale Ret med internationale Voldgiftstraktater og Domstole hurtigt vokse frem. I dette store Fremskridt have selvfølgelig de diplomatiske Afsendinge en hel ny Opgave og Virksomhed, som det netop for de smaa Stater er af største Betydning bliver varetagen af dygtige og frisindede Mænd, som have Øje for, hvor vigtige disse Opgaver ere. Og naar vi specielt se hen paa, hvorledes Forholdene kunne komme til at foreligge i Østerrig-Ungarn, vil jeg sige, at jeg vilde anse det for overordentlig vigtigt, at den danske Stat netop der altid maa være repræsenteret eller i alt Fald i de kommende Aar maa være repræsenteret af en særdeles dygtig Mand, som har Blikket aabent for de store Opgaver, som den nyeste Tid byder Diplomativæsenet.

Wulff: De Bemærkninger, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) gjorde om Østasiatisk Kompagni og Store nordiske Telegrafskab, give mig Anledning til kort at sige, at det forekommer mig, at de to Selskaber i deres hele Maade at optræde paa ikke have givet Anledning til at betragte deres Tilbud som Udtryk for en kold og international Kapitalmagt, men det forekommer mig, at de i det store og hele have været ledede af en prisværdig Stræben efter netop at være til Støtte for det Land og Folk, hvorfra de have deres Udspring. Det er sikkert ogsaa saadanne Følelser, der have ledet dem i dette Tilfælde, og jeg tror, de fortjene Anerkendelse derfor. En anden Sag er, at jeg er enig med det ærede Medlem og hele Udvalget og vistnok med Rigsdagen i, at det

er rigtigt, at den danske Stat ikke optræder saa fattigt, at den ikke evner at løse de Opgaver, som naturligt tilfalde den.

Socialdemokraternes Ændringsforslag om at stryge Danmarks Repræsentation i Østerrig-Ungarn og Italien kan jeg ikke tiltræde. Selv om dette Krav skulde være i Overensstemmelse med en gammel Venstrefordring, bliver den ikke derved stærkere, det er ikke heldigt for den danske Stat, at Danmark lægger alt for meget an paa at ligge død, hverken det ene eller det andet Sted, den skal tværtimod sørge for at have et vaagent Øje og have sine Følehorn ude overalt, hvor det har nogen Betydning, og i det Hjørne af Europa, det her drejer sig om, tror jeg, der let vil kunne foregaa og er foregaaet Ting, som vi ikke kunne være tjente med ikke at vide Besked om. Jeg vil altsaa ikke kunne stemme for dette Ændringsforslag.

Jeg har selv stillet to Ændringsforslag, Nr. 3 og 4, som gaa ud paa i Stedet for Lovforslagets Bestemmelse, at vi kun skulde have een Handelsattaché, at opretholde Bemyndigelsen for Ministeren til at ansætte to. Ændringsforslagene indeholde tillige nogle Tal vedrørende vedkommendes Gage, Rejsseudgifter og Opholdspenge. Disse Tals Størrelse er selvfølgelig ret uvæsentlig. Som enkelt Medlem har jeg ikke kunnet gøre andet end sætte dem lig med de Tal, der foreslaas for den russiske Attaché, som alle ere enige om, at vi skulde beholde. Hvis Tallene skulde vise sig at være større end nødvendigt, hvad jeg nærmest vil tro, vil der ikke være noget til Hinder for, dersom mit Ændringsforslag i det hele vinder Tilslutning, at rette dem ved tredje Behandling og ved Ministerens Hjælp bringe dem mere i Overensstemmelse med de Summer, som behøves.

Hvad selve Forslaget om Bemyndigelse til at ansætte to Handelsattachéer angaar, vil jeg sige, at det forekommer mig uheldigt, at det her foreliggende Lovforslag indeholder et Tilbageskridt. Den Lov, som det foreliggende Lovforslag ændrer, bemyndiger Ministeren til at ansætte to Handelsattachéer — ganske vist forsøgsvis for 3 Aar. Bemyndigelsen er kun brugt til Ansættelse af een Handelsattaché, men det oplyses fra Udenrigsministeriet, at dette Forsøg er faldet saa overordentlig heldigt ud, at der findes Grund til at opretholde det og gøre denne Attaché til en fast Institution. Jeg vilde meget ønske, at man opretholdt Muligheden for ogsaa at ansætte den anden Attaché for derved maaske at opnaa lignende Resultater. Der